

med, at valutasituationen var dårlig, så at det var nødvendigt at indskrænke forbruget herhjemme, for at valutastillingen kunne blive rettet op. Med denne begrundelse forlængede man loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, og med denne begrundelse gennemførte man en forhøjelse af afgifterne af spiritus, vin og øl, hvilket sidste skulle give i alt 30 mill. kr. til statskassen om året, ligesom man forhøjede afgiften af tobak så meget, at det skulle give staten 70 mill. kr. om året.

Det vil naturligvis ikke være rimeligt ved denne lejlighed at foretage en gennemgang af spørgsmålet om, hvorvidt disse afgiftsforhøjelser har medvirket til den forbedrede valutastilling. Det må være nok at fastslå, at når vi nu er nået op på en valutareserve på omkring 1 milliard kr., må det være tilstrækkeligt; og uanset om de nævnte indirekte skattelove har været medvirkende hertil eller ikke, må i hvert fald begrundelsen for disse forhøjede skatter være bortfaldet, eftersom valutastillingen er en helt anden, end den var i juni måned i fjor. Det forekommer os derfor, at man i hvert fald bør ophæve loven om den forhøjede afgift af spiritus, vin og øl og loven om forhøjelse af tobaksafgifterne.....

I de nævnte love er det fastsat, at disse forhøjede afgifter ikke skal indregnes i det lønregulerende pristal, og efter de beregninger, vi fik forelagt dengang af den højtærede finansminister, skulle disse to love om afgiftsforhøjelser tilsammen have bevirket en forhøjelse af det lønregulerende pristal med $1\frac{1}{2}$ point, hvis afgifternes virkning blev indregnet i pristallet. Hvis man ophæver lovene, vil det altså sige, at det lønregulerende pristal stiger med $1\frac{1}{2}$ point.

Samtidig med at man vedtog disse love i juni måned i fjor, vedtog man imidlertid også at ændre loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Denne lov indeholdt den såkaldte tøjsskat, som til dels var blevet afbalanceret ved, at man havde givet *sparebeviser*. Ved at uddele disse sparebeviser, som før eller senere skulle indløses af staten, opnåede man at kunne undgå en forhøjelse af det lønregulerende pristal med $3\frac{1}{2}$ point. Ved lovændringerne af 14. juni i fjor ophævede man bestemmelsen om sparebeviserne, men for at undgå, at pristallet steg, indføjede man en ny bestemmelse om, at virkningen af tøjsskatten ikke skulle indgå i det lønregulerende pristal.

Mit parti gjorde ved den lejlighed opmærksom på den store uretfærdighed, der her blev begået. De arbejdsoverenskomster, der gjaldt på det tidspunkt, var jo vedtaget ikke af arbejderne, men af folketinget, og det var da klart — synes vi — at så kunne folketinget ikke tillade sig i den periode, hvori de arbejderne påtvungne overenskomster var løbende, at forrykke overenskomsternes grundlag ved at undlade at tage visse prisstigninger i betragtning ved pristallets beregning. . . .

Som allerede sagt: valutasituationen er i dag så betydeligt for-